

SHANNA BELL

De players

De players
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright paperbackeditie © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Shanna Bell
Oorspronkelijke titel: *The Players*
Vertaling: Jen Minkman

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing & Les
Tekstredactie: Shanna Bell

Eerste uitgave juli 2021
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

CARMEN

Alles deed pijn. Carmen lag bibberend op de keukenvloer. De kou van de marmeren tegels sijpelde in haar botten en veranderde ze in stukken ijs. Maar op de een of andere manier voelde haar wang, die niet tegen de vloer was gedrukt, brandend heet aan.

Waarom kon ze niet bewegen?

Iets druppelde over haar wang en raakte haar gebarsten lippen. De smaak van koper. Bloed.

Haar adem stakte toen het afgelopen, meest gruwelijke uur van haar leven in haar geest binnenstormde met de snelheid van een vrachtwagen. Toen hoorde ze het meest gehate en gevreesde geluid in het universum – de stem van haar man.

‘Er is geen loyaliteit meer in deze wereld. Denk je soms dat je me gewoon kunt verlaten? Ik heb je gekocht, slet. Goed geld voor je maagdelijke lichaam betaald. Je kunt niet bij me weg. Je zult me *nooit* verlaten!’

Carmens hoofd bonkte. Ze probeerde haar ogen te openen,

maar haar hele hoofd draaide.

Oh, God. Ze had haar zus verteld dat ze bij Franco weg zou gaan. Jazzy was vertrokken om een verhuswagen voor haar te regelen. Ze kon elk moment terugkomen. Ze wilde niet dat Jazzy in haar rotzooi terecht zou komen. Jazzy leek helemaal niet op haar. Ze was dapper, moedig en zou Franco met elke adem die ze uitblies bestrijden.

Hij gaat haar iets aandoen.

Ze probeerde wanhopig een blik te werpen op haar omgeving, maar het enige wat ze kon zien waren Franco's laarzen door haar half geopende ogen. Hij bleef maar praten, hoewel ze nauwelijks nog iets van zijn woorden hoorde. Er klonk een luid gerinkel in haar hoofd en het voelde alsof ze elk moment kon flauwvallen.

Toch drong zijn stem als nagels op een krijtbord door tot haar mistige geest.

'Die frigide, onvruchtbare slet dacht echt dat ze mij kon verlaten.'

Onvruchtbaar. Ah, ja, een van de redenen waarom hij haar zo haatte. Waar hij haar mee treiterde.

Opnieuw liep een rilling over haar ruggengraat. Een duistere, diep begraven herinnering duwde zich omhoog naar de oppervlakte, in een poging te ontsnappen aan de gevangenis van haar hersens.

Nee. Ik wil het me niet herinneren. Ik wil de afgelopen tien jaar van mijn leven vergeten. Alsjeblieft, God, laat me toe tot Uw koninkrijk. Laat me vrede hebben.

Er knalde iets tegen de muur. Het moest een van Franco's whiskyglazen zijn, zo te horen.

Toen hoorde ze de stem van haar zus.

'Franco, alsjeblieft. Carmen bloedt. Laat me een ambulance

bellen.’

Oh nee, Jazzy was hier al. Carmen probeerde een geluid te maken, haar zus te waarschuwen, haar te vertellen dat ze moest vluchten en zichzelf moest redden. Niemand wist beter dan zij hoe onvoorspelbaar Franco was als hij dronken was. Of wist van de monsterlijke dingen waartoe hij in staat was. Een andere donkere herinnering dook op, maar ze duwde hem snel weg. Ze had gezworen nooit meer terug te denken aan de nacht dat hij haar eindelijk had gebroken.

Franco snoof laatdunkend. ‘Waarom? Ik heb haar niet neergeschoten. Ik heb gewoon haar been gebroken, zodat ze verdomme niet bij me weg kan.’

‘Er is zoveel bloed; alsjeblíeft.’

Het deed haar zoveel pijn om Jazzy’s pleidooi te horen. Ze had haar zusje nog nooit in haar leven om iets horen smeken.

Ik laat hem niet jou ook breken, zus.

‘Geen idee waarom ze zo bloedt. Dat heeft ze nooit eerder gedaan.’

Om een of andere reden duwde het woord “bloed” de rest van hun gesprek naar de achtergrond. Ze kon het nu voelen. Een kil, maar toch ook warm gevoel, van haar buik tot aan haar dijen. Haar hart begon sneller te slaan en ze voelde zich ziek.

Nee...

Het volgende moment, toen ze Jazzy hoorde zeggen dat Franco een pistool had, bevroor haar hart. Ze dwong zichzelf om haar geest voor alles af te sluiten behalve voor het garanderen van de veiligheid van haar zus. Dat was het enige wat er nu toe deed. Niet haar pijn, niet de tranen die over haar gezicht stroomden vanwege iets dat nooit zou gebeuren. Het enige waar ze aan kon denken was dat ze Jazzy veilig moest

houden.

Ik ga jou niet ook nog teleurstellen, Jaz.

Toen ze haar ogen weer opende, zag ze dat Franco Jazzy bij haar haren omhoogsluurde. Haar angst bereikte een hoogtepunt toen hij met een pistool in het gezicht van haar zus zwaaide.

‘Je neemt haar nergens mee naartoe,’ snauwde Franco. ‘Ze is van mij. Ze zal altijd van mij zijn.’

‘*Fuck you!*’ snauwde Jazzy. ‘Ze is geen levenloos eigendom waar je maar mee kunt doen wat je wilt. Ze is een méns, klootzak.’

Franco sloeg Jazzy neer, waardoor ze op haar knieën viel. De blik van haar zus was direct op haar gericht. Hun blikken ontmoetten elkaar. Jazzy keek vervolgens echter langs haar heen, naar het raam.

Waar keek ze naar? Wat probeerde ze haar te vertellen?

Carmen schreeuwde inwendig naar Jazzy dat ze er vandoor moest gaan. Ze deed haar mond open, maar had geen adem meer over om woorden te vormen.

Toen richtte Franco zijn pistool op haar zus en Carmens hersenen kregen bijna kortsluiting. Er ontstond een vuur in haar buik en ze gebruikte langzaam haar goede been om zichzelf omhoog te duwen.

Een figuur in spijkerbroek stormde plotseling haar blikveld binnen en duwde Franco weg van Jazzy.

Tommie...

God, dank u voor blauwharige engelen.

Carmen kon de mannen horen worstelen op de vloer, terwijl ze haar benen dwong om in beweging te komen. Haar armen kwamen eindelijk weer tot leven en ze duwde zichzelf in een zittende houding.

Een schot ging af en ze verstarde. Franco stond op en liet een bloedende Tommie op de grond achter.

De duivel staat altijd weer op...

Jazzy schreeuwde en wierp zichzelf op Franco, hem overal rakend waar ze maar kon. Het pistool kletterde op de vloer, maar Carmen was niet in staat om ernaar op zoek te gaan. Ze kroop naar de kast vlak bij haar en trok zichzelf op.

Jazzy slaagde erin Franco tegen een muur aan te schoppen. Potten, pannen en allerlei bestek vielen op de vloer. Het metaalachtige geluid deed haar hoofd bonzen en dwong haar bijna weer op haar knieën, maar ze kon het niet opgeven. Niet zolang Franco op Jazzy af bleef komen.

Ze greep het eerste scherpe voorwerp dat ze te pakken kon krijgen.

Een slagersmes.

Perfect.

Langzaam sloop ze naar Franco, die met zijn rug naar haar toe stond. Net toen hij op het punt stond Jazzy weer te stompen, sloeg ze toe.

Het was niet zoals in de films; er spoot geen bloed uit zijn rug als een fontein. In plaats daarvan hoorde ze een zieke *plof* toen het mes in zijn onderrug gleed en bot raakte.

Met alle macht probeerde ze het eruit te trekken, zodat ze weer kon toeslaan. Ze was bang dat ze hem nog niet had vermoord. Helaas zat het mes vast. Het was puur de adrenaline die haar op de been hield. Het moment dat Franco op zijn gezicht viel, zwaaide haar lichaam heen en weer en viel ze achter hem neer. Binnen enkele seconden vormde zich een plas bloed om haar heen.

Niet al dat bloed is van hem...

Haar hand ging naar haar platte buik en ze kokhalsde terwijl

de stille tranen over haar wangen stroomden en een rivier van pijn vormden.

Het spijt me zo, kleintje. Het spijt me zo dat ik hem jouw leven heb laten beëindigen voordat je zelfs maar tot bloei kon komen.

Ze kon niet wegstaren van Franco's lichaam, bang dat hij op het moment dat ze haar blik liet afdwalen weer zou opstaan. Hij kwam altijd terug om haar te kwellen.

Jazzy haastte zich naar Tommie, die een schotwond in zijn schouder leek te hebben. Carmen kon het niet goed zien, want dan moest ze wegstaren van Franco. Als ze haar blik van hem afhaalde, zou hij misschien weer opstaan en mensen nog meer pijn doen. Hij had immers een maffia-oorlog, een moordpoging en zelfs een autobom meegemaakt, maar hij kwam er altijd weer bovenop.

Ze moest ervoor zorgen dat hij nooit meer op zou staan. Want deze keer zou hij niet alleen achter haar aan gaan. Jazzy had hem uitgedaagd en zodra Franco weer op krachten was, zou hij haar vermoorden. Het kon hem niet schelen dat haar zus met een man was getrouwd die veel gevaarlijker was dan hij aan kon. Hij geloofde dat vrouwen minderwaardig waren. Hij beschouwde ze als poppen; hij kon ermee spelen en dan kapotmaken als hij daar zin in had.

Ze moest er zeker van zijn dat hij dood was. Het gesuis in haar hoofd begon weer op te spelen en haar zicht werd wazig. Jazzy schreeuwde iets tegen haar, maar ze kon er geen touw aan vastknopen

Haar laatste gedachte voordat de wereld naar zwart ver-
vaagde was dat Franco had gezworen dat ze nooit van hem af zou komen.

Ik zal een manier vinden.

HOOFDSTUK 1

CARMEN

Naar een BDSM-club gaan in een dominatrix-outfit was niet de manier waarop Carmen van plan was geweest om Halloween door te brengen. Ze zou liever in het herenhuis van de Detta's zijn om cupcakes te maken met haar nichtje, Zoe. In plaats daarvan had ze een obscure "uitnodiging" op haar deurmat gevonden, die haar had verordonneerd om naar dit feestje te gaan vanavond, of anders...

Toen ze terugdacht aan de verfrommelde brief die ze mee had en in haar korset had gestoken, liep een witgloeiende woede als vloeibaar vuur over haar ruggengraat. Nu Franco al een jaar dood was, had ze gehoopt dat de tijd dat mensen haar probeerden te chanteren voorbij was.

Het was duidelijk dat ze zich vergist had. Niet alleen probeerde ze twee rivaliserende gangsterfamilies van zich af te houden, nu had ze ook nog eens te maken met afpersing op een persoonlijker niveau.

Ontmoet me in de Purple Room in Club Obsidian vanavond, of ik maak de foto's openbaar.

D.

Ze had wel een vermoeden wie deze 'D' was en alleen al de gedachte om een van Franco's sadistische vrienden weer onder ogen te moeten komen was misselijkmakend.

Toch stond ze hier, in de hal van het soort club waarvan ze had gezworen er nooit meer binnen te stappen. Het soort plek dat haar de kriebels gaf en een pijn in haar borst opriep door de herinneringen die zich aan haar opdrongen.

Club Obsidian richtte zich op mensen met een niet bepaalde *vanilla*-levensstijl. Helaas wist ze maar al te goed wat dat betekende.

Pijn. Vernedering.

Bloed. Zoveel bloed.

Ze schudde haar hoofd en probeerde haar geest te ontdoen van herinneringen die zich aan haar vastklampten als geesten uit haar verleden. Ze liep door en dwong haar voeten zich te bewegen.

De verduisterde club was al bomvol mensen die gekleed waren in allerlei soorten *fetwear*. Sommigen droegen een leren broek of strakke kanten slipjes, gecombineerd met korsetten. Anderen waren gekleed in harnassen met kettingen eraan, compleet met knevel, terwijl ze hun meester volgden. Ze zag een groep vrouwen in de hoek zonder schoenen aan. Hun blote voeten gaven aan dat zij onderdanigen waren.

Zelfs met haar afkeer voor deze plek kon ze het niet laten om de donkere, hardhouten vloeren, donkerrode satijnen muren en de enorme kroonluchter te bewonderen die tot in elke hoek

licht liet stralen.

Ze beet op haar lip en probeerde niet te denken aan de eigenaar van de club.

Vince Detta.

Ook al was zijn broer nu met haar zus getrouwd, het was al meer dan tien jaar geleden dat ze voor het laatst alleen in een ruimte was geweest met haar geheime *high school crush*. Een status quo die ze wilde handhaven, hetgeen betekende dat ze hem koste wat het kost moest vermijden.

Ze keek naar haar vrienden, Tess en Tommie, die ze in principe voor de gek had gehouden zodat ze haar vanavond zouden vergezellen. In tegenstelling tot haar waren ze voor de gelegenheid gekleed in kostuums die echt bij hen pasten. Tommie als Freddie Mercury in een rode, koninklijke mantel, en Tess was een *nerdy* kruising tussen Darth Vader en een prinses. Ze leken in niets op haar. Zij deed alsof ze iets was wat ze níét was, allemaal in een poging om kracht en moed te putten uit een kostuum.

Triest.

Ze haalde diep adem en liep verder naar binnen, waarbij ze de zilveren schalen met champagneglazen, die door schaars geklede onderdanigen werden uitgedeeld, negeerde. Ze moest naar de Purple Room, maar eerst moest ze haar vrienden lozen. Ze mochten niet weten waarom ze écht hier was.

Tess trok haar mee naar haar vriend, Luca Detta. Carmen deed haar best om de lange man die naast hem stond, gekleed in een zwarte broek en een wit overhemd, te negeren. Vince Detta, de man die haar meer dan tien jaar geleden had verraden.

Hem vermijden was tot nu toe niet erg goed gelukt.

Op het moment dat zijn blik op haar landde, voelde ze die

vertrouwde aantrekkingskracht; een deel pijn en een deel plezier. Een doffe pijn toen ze zich herinnerde dat hij zijn belofte niet was nagekomen en wat dat haar had gekost. En dan was er nog die ongewenste blijdschap die haar raakte als een stomp in haar maag, gewoon omdat ze in zijn aanwezigheid verkeerde. Ooit had hij symbool gestaan voor troost en hoop. Om de een of andere reden waren de restanten van die gevoelens nog blijven hangen. Blijkbaar hadden haar hersenen haar verraderlijke hart niet ingelicht over het feit dat hij niet meer te vertrouwen was.

Het was moeilijk geweest om tijdens de bruiloft van haar zus weer oog in oog met hem te staan. Die nacht was ze flauwgevallen op de dansvloer, alleen maar om in zijn armen wakker te worden. Van alle mensen was hij het geweest die haar van de vloer had opgeraapt in plaats van haar man. Zijn armen hadden haar vastgehouden. Sterke armen die haar een veilig gevoel hadden gegeven, zelfs als ze bang was dat Franco elk moment zou opdagen en haar zou laten boeten voor het feit dat ze zich door een andere man had laten aanraken. Niemand wist dat Vince na Franco de man was die ze het meest haatte in deze wereld. Niet haar overleden grootvader, die haar om te beginnen aan Franco had verkocht, of Franco, die gewoon een monster was, maar Vince.

Negeer hem gewoon. Hij zal vast hetzelfde doen.

Weet je het zeker?

Natuurlijk.

Haar innerlijke stem had het verkeerd. Helaas was Vince niet bereid haar te negeren. Ze kon het zien aan de manier waarop zijn brede schouders zich aanspannen en zijn kaak verstrakte. Zijn doordringende blauwe ogen vestigden zich op haar op het moment dat hij haar zag. Een frons verscheen

tussen zijn donkere wenkbrauwen toen zijn blik over haar heen gleed, en er spoelde een hitte over haar heen die elke vezel van haar lijf op scherp stelde toen zijn blik haar decolleté bereikte. Ze wilde deze vent vervloeken omdat hij haar zo zenuwachtig en verlegen maakte. Hoe kwam het dat hij dit effect na al die jaren nog steeds op haar had?

‘Waarom ben je zo gekleed?’ zei hij scherp. ‘Je bent geen dominatrix.’

Zweep. In. Zijn. Gezicht.

In plaats daarvan sloeg ze met haar zweep op de palm van haar hand. ‘En hoe weet jij dat zo goed?’

Vince zette een pas naar haar toe en dwong haar om een stap achteruit te zetten. ‘Doe nou niet alsof je iets bent wat je niet bent, liefje.’

Plotseling was de betovering verbroken. Deze keer was het woede die haar lichaam in vuur en vlam zette.

‘Nee, stop jij maar met doen alsof je me kent. Ik kan zijn wat, of wie, ik maar wil zijn. En noem me geen liefje. Ik ben niet lief.’

Met haar hoofd trots geheven keerde ze hem de rug toe, ook al trilde ze op haar benen gestoken in stiletto laarzen. Gekreun en het suizende geluid van een zweep die vlees raakte, dreef in de lucht naar haar toe. Kippenvel spoelde over haar heen toen ze het gekreun en geschreeuw hoorde. Ze verdween in de menigte en ging naar beneden, naar de privé-kamers achterin. Kamers die zonder twijfel allerlei verschrikkingen herbergden. Een kamer als deze was ooit haar nachtmerrie geweest, met haar lichaam gedoopt in een ware hel.

De klap van een peddel in een nabijgelegen kamer rukte Carmen los uit het riool van haar herinneringen. Ze haalde diep adem en bleef lopen tot ze de Purple Room bereikte.

Ze vroeg zich af waarom de klootzak die haar chanteerde uitgerekend deze locatie had uitgekozen om een tête-à-tête met haar te houden. Ze was hier nooit eerder geweest. Als er geen Halloweenfeest was geweest – een avond per jaar waarop de leden een introduc e mee konden nemen – zou ze niet eens binnengelaten zijn. Maar toch... wie het ook was die haar dat bericht had gestuurd, had deze plek met een reden gekozen. Misschien was het vanwege de privacy die de eigenaren hun klanten garandeerden.

Ze perste haar lippen op elkaar toen haar gedachten teruggingen naar Vince Detta; alweer een deel van haar verleden dat ze maar niet kwijt scheen te kunnen raken. Ze had het amper voor elkaar gekregen hem te weerstaan. Om een of andere reden geloofde hij dat hij het recht had om iets te zeggen over de zwarte latex outfit die ze droeg.

Laat hem de klere krijgen. Het maakte niet uit wat hij dacht. Trouwens, ze had veel dringendere problemen aan haar hoofd.

Iemand had haar grootste schaamtevolle geheim ontdekt en maakte er misbruik van. Ze wist niet helemaal zeker wie hij was, maar ze stond op het punt om erachter te komen. Gewoon een extra kruis dat ze moest dragen omdat ze met Franco getrouwd was geweest.

Ze pakte haar zweep steviger vast, terwijl ze haar andere hand even op de muur liet rusten. Haar maag dreigde zich om te keren en het zuur kroop omhoog in haar keel. Nadat ze diep adem had gehaald om te voorkomen dat ze om zou vallen, ging ze verder. Ze duwde de deur open en stapte binnen. De angst liet haar bijna weer rechtsomkeert maken. De kamer was zwak verlicht, net als elke andere donkere hoek in deze club. Deze kamer was echter griezelig stil.

Ze slikte terwijl ze de kamer in kleurschakeringen van paars

en zwart in zich opnam. Als ze niet had geweten dat het een BDSM-club was, en de haken in het plafond die aan het massieve bed konden worden vastgemaakt even vergat, zou ze hebben kunnen geloven dat het een gewone kamer was in een luxe hotel.

Een snelle blik leerde haar dat de kamer leeg was. Misschien moest ze de badkamer checken. Behalve dat ze dat echt niet wilde. Er konden slechte dingen gebeuren als je in het nauw gedreven werd in een badkamer...

Carmen, mijn bange, kleine, onschuldige lammetje.

Houd je mond, herinnering.

Houd je mond!

De gal kwam omhoog in haar keel toen Franco's woorden door haar hoofd gingen.

Met haar hart wild kloppend liep ze de kamer helemaal in. Ze was niet langer onschuldig, en ze weigerde een lammetje te zijn, want lammetjes werden geslacht. Wie deze persoon ook was die iets over haar wist, ze weigerde hem haar zwakte te laten zien. Terwijl ze haar zweep stevig vastgreep, keek ze in de badkamer, die leeg was. Toen viel haar iets op. Een voet stak uit vanaf de andere kant van het enorme bed.

Langzaam, terwijl ze haar zweep in aanvalsmodus omhoog hield, gluurde ze naar de vloer aan de andere kant van het bed.

Zoals ze al had gevreesd, was het Dwight, Franco's louche hulpje. Hij lag met zijn gezicht naar beneden op de vloer, met alleen een leren broek aan. Er zat een mes in zijn onderrug en zijn kale hoofd was in een rare hoek gedraaid.

Oh, God.

Er zat een stuk papier in zijn hand. Ze probeerde zijn dode ogen te negeren en trok het papier uit zijn hand. De boodschap in zwarte inkt zwom voor haar ogen.

Hij is mijn geschenk aan jou.

Haar benen veranderden in gelei en ze zakte tegen de muur.

Iemand had Dwight vermoord, voor háár. De implicaties van het zieke gebaar joegen haar de stuipen op het lijf. Iemand ánders wist van haar schaamtevolle geheim. Of misschien was het allemaal een valstrik? Franco hield ervan haar te kwellen met dit soort spelletjes.

Ze duwde het papiertje in haar korset. Niemand mocht het ooit zien. Ze moest nadenken, uitzoeken wat er gebeurd was. Wat als deze kerel gewoon het begin was? Wat als het meesterbrein die dit allemaal in scène had gezet nog moest verschijnen? Was dat niet Franco's gebruikelijke werkwijze? *Laat haar geloven dat ze veilig was, voordat je haar bespringt.*

Een koude rilling spoelde over haar heen toen ze over die mogelijkheid nadacht. Ze knalde met de zweep en het geluid troostte haar zoals niets anders dat kon. Het herinnerde haar eraan dat ze niet langer weerloos was. Ze wist hoe ze een zweep moest gebruiken om iemand helemaal kapot te maken.

Toen ging de deur open en doemde er een grote, brede figuur op in de deuropening.

In pure paniek liet ze haar zweep knallen.

HOOFDSTUK 2

SY

Sy schudde zijn hoofd terwijl hij de trap af liep en een vrouw met een strakke kont en een gemene blik op haar gezicht volgde. Waar ging het heen met de wereld? Een *submissive* in een dominatrix-outfit? Dat was vragen om problemen. Natuurlijk, het was Halloween, dus iedereen kon een nacht lang worden wie hij of zij leuk vond. Maar dit was niet zomaar een vrouw. Dit was Carmen Caruso, weduwe van Franco Caruso, een voormalige vijand van hem.

Hoe dichter hij bij de privé-kamers achter de kerker kwam, hoe meer onderdanigen hij tegenkwam die hem een hoekje in probeerden te trekken.

‘Meester Sy, kunnen we...’

‘Niet nu, Delilah.’ Hij keek voorbij de mooie roodharige en probeerde te ontdekken welke kamer de neppe koningin van de fetisj was binnengelopen. Hij had zijn blik van Carmen afgehaald en was haar kwijt. Shit. Die had “problemen” op haar heerlijke lijf geschreven staan.

Hij kon niemand zijn club in een kwaad daglicht laten stellen, want het was een van de weinige manieren waarop hij geld verdiende waar de belasting niet over kon zeiken.

Geef het toe. Je wilde haar neuken zodra je die kont zag.

Nee, ik wil haar een pak slaag geven. Haar neuken is slechts een bonus.

Na de derde deur die hij opendeed, vond hij haar eindelijk. Zijn blik ging naar de vrouw met volle rondingen en een zweep in haar hand. Perfecte, witte tanden beten op een iets te grote onderlip. Ze had lang, krullend haar. Hij voelde zijn handen trillen van verlangen door de drang om er met zijn vingers doorheen te gaan. Ze leunde tegen de muur alsof ze steun nodig had. De tranen stroomden over haar hartvormige gezicht, maar ze maakte geen geluid.

Hij volgde haar blik en zag een paar voeten naast de zijkant van het bed uitsteken.

Fuck.

Hij liep naar het bed en staaarde naar het lijk van een man die nog niet zo lang dood was, zo te zien. Hij herinnerde zich de naam van de man niet, maar wist dat hij een investeringsbankier was. Ze runden een club die alleen voor leden was, maar een dag per jaar, op Halloween, mochten leden een niet-lid meenemen. Potentiële leden mochten ook naar binnen, om een voorproefje te krijgen van de club en wat deze te bieden had. Het was een decadente club in de topklasse waar je al je wensen kon vervullen, met gegarandeerde privacy. Ze hadden immers een zeer gevarieerd cliëntèle, van politici tot beroemdheden, en andere prominente figuren die genoten van de *BDSM-scene* in San Francisco.

Iets anders wat ze boden was een véilige plek. Het was duidelijk dat de beveiliging zijn werk niet goed had gedaan.

Hij schatte de situatie snel in. Er waren geen sporen op het lichaam of het gezicht van de man. Zijn nek lag echter in een vreemde hoek, wat aangaf dat hij gebroken was. Gebroken als een twijgje.

Hij keerde zich naar de persoon in de kamer met een wapen in de hand – Franco ‘The Bull’s’ weduwe. Het zou hem niet verbazen als ze tijdens haar huwelijk met die vreselijke man zelf een paar dodelijke technieken had opgepikt, zoals het hanteren van een zweep. Toch betekende het niet dat ze sterk genoeg zou zijn om een grote kerel zoals hem op zijn knieën te dwingen.

Het stoorde hem dat de helft van haar gezicht bedekt werd door een dikke massa donkere krullen. Hij moest haar ogen zien. Er was een reden waarom die spiegels van de ziel werden genoemd. Ze waren belangrijk. Het was het laatste wat hij zag voordat hij iemand het hoekje om stuurde.

Toen draaide ze zich om. Eén blik in haar gekwelde ogen en zijn wereld stond op zijn kop. Ze zag hem. Ze zag hém echt. Keek niet door hem heen, ontweek zijn blik niet zoals de meeste vrouwen deden, die bang waren voor zijn koude blik.

‘Carmen.’ Hij wist niet waarom haar naam van zijn lippen rolde.

Het was een vergissing. Hij wist het op het moment dat haar verbijsterde blik ijskoud werd en haar ogen flitsten.

‘Jij!’

Knal.

Pijn straalde door zijn bovenarm. Toen verspreidde het zich als wildvuur naar zijn blote borst. Hij legde verdedigend een arm voor zijn gezicht, zodat ze hem daar niet zou kunnen raken. Die verdomde vrouw zwaaide met haar zweep alsof niets er meer toe deed.

Zijn huid voelde te strak aan. Te heet. Een bekende druk begon zich op te bouwen in hem, een duidelijk teken dat hij op het punt stond de controle te verliezen.

Ze liet nog een zweepslag op zijn borst landen voordat hij het uiteinde van de zweep greep, hem om zijn pols wikkelde en begon te trekken. Het werd zwart voor zijn ogen. Verborgene herinneringen aan de dagen dat hij wakker werd door een pak slaag klopten in hem als een voorhamer. Niemand kon hem slaan en daarmee weggelaten. Niemand. Hij kon zich de laatste keer dat iemand hem een klap gaf en er niet voor had geboet niet meer herinneren.

Laat je nooit meer door iemand slaan, Sy. Skarsgards krijgen geen klappen.

Hij schudde zijn hoofd om zich te ontdoen van de herinnering aan zijn broer, Viking, die een hamer boven het lichaam van hun stiefvader hield.

Het volgende wat hij wist, was dat zijn hand om Carmens keel zat en dat zijn lichaam het hare bedekte.

Op het bed.

Fuck. Hoe was dat verdomme gebeurd?

Ze was onder hem aan het kronkelen, hijgend als een malle. Haar kleine vuisten sloegen van de zijkant op hem in.

Hij sloot zijn ogen en probeerde de duisternis in zijn hoofd weg te duwen. Het was als een levend, brullend beest in hem dat weer boven water kwam en vergelding eiste.

Oog om oog.

‘Nee... Franco. Alsjeblieft, nee... nee...’

Franco? Het woord drong door zijn mistige geest heen als een kogel. Het doorboorde zijn woede en verbrijzelde de emotie.

Zijn blik was op de hare gericht. Carmens ogen stonden

verdrietig en haar pupillen werden wijder van schrik toen ze duidelijk een slechte herinnering herbeleefde. Het was alsof een deel van haar “het gebouw had verlaten”; ze was er niet helemaal bij.

Jezus. Ze was meer in de war dan hij.

Hij pakte haar polsen in één hand en drukte ze naar beneden. Ze hijgde van de pijn, maar weigerde zich terug te trekken. Hij weerhield zichzelf er nauwelijks van om haar te wurgen.

Met zijn andere hand pakte hij haar kin vast en dwong haar hem in de ogen te kijken. Het duurde even voordat haar blik weer op hem gericht was.

‘Stop met vechten,’ gromde hij.

‘Jij klootzak,’ spuwde ze. ‘Wat, voel je je nu een echte man? Door me te chanteren? Me pijn te doen?’

Hij verslaptte zijn grip, maar liet haar niet los. Ze was vreselijk boos en hij had al op jonge leeftijd geleerd dat je, ongeacht het geslacht van de persoon, iemand niet losliet als die op het punt stond te ontploffen. In feite waren vrouwen gevaarlijker dan mannen als ze zich bedreigd voelden. Hij wist wat een vrouw met een man kon doen – zijn hart uit zijn borst rukken en een monster creëren dat de wereld zou verslinden.

‘Stop met bewegen of ik doe je verdomme pijn. Het kan me geen reet schelen dat je een vrouw bent. Ik verbouw je mooie gezichtje gewoon, hoor je me?’

Ze luisterde niet. Die vrouw was gek, wat zijn verlangen om haar aan zich te onderwerpen alleen maar aanwakkerde. Verdomme, haar bewegingen hadden een onverwacht bijeffect, waardoor hij hard werd.

Toen ze zijn groeiende erectie tegen haar buik voelde drukken, lag ze meteen stil.

‘Alsjeblieft... nee...’

Sy merkte dat hij haar smekende toon irritant vond. Hij had liever dat ze hem een schop onder zijn kont verkocht.

‘Maak je geen zorgen, schatje. Verkrachting is niet mijn ding.’ En omdat hij een klootzak was, voegde hij eraan toe: ‘Ik geef je mijn lul niet voordat je erom vraagt.’

Als uit het niets sloeg haar stemming weer om.

‘Dat zal nooit gebeuren, klootzak,’ snauwde ze.

Oh, haar stem was zo helder en netjes. Op dat moment besloot hij dat hij haar móést hebben.

‘Zullen we wedden van wel?’ gromde hij.

Haar ogen keken verrast en daarna vernauwden ze zich.

Dat klopt. Denk maar niet dat je me doorhebt.

Een bekende stem onderbrak hun confrontatie. ‘Wat ben je verdomme aan het doen, Sy?’

Hij vroeg zich af hoelang het zou duren voordat Vince haar zou claimen. Ze deelden immers dezelfde smaak in vrouwen.

‘Kijk naar de andere kant van het bed,’ liet hij zich horen.

Vince vloekte toen hij het lichaam zag. ‘Leeft hij nog?’

‘Nee, die is zo dood als een pier.’ Na zelf zoveel mannen te hebben gedood, kon hij het met een enkele blik zien.

‘Ik heb het niet gedaan...’

Ze klonk wanhopig en moe, alsof alle weerstand haar lichaam verlaten had. Haar ogen staarden in de verte en ze merkte nauwelijks dat hij van haar afklom. Hij ging bij de deur staan, niet van plan om haar zomaar te laten gaan. Zijn borstkas deed pijn en rode strepen ontsierden zijn huid.

Oog om oog. Altijd. Beloof het me, broertje.

Altijd, Viking. Ik beloof het.

Carmen sprong van het bed en pakte haar zweep van de vloer. Haar schouders zakten naar beneden, alsof er een loden last op lag.

‘Carmen, wat is er gebeurd?’ Er was een zachtheid in Vince’s stem die Sy nog nooit eerder had gehoord.

‘Ik ben je geen uitleg verschuldigd, Vince.’

‘Daar kom je niet mee weg, verdomme.’

‘Ik ben niemand iets schuldig.’ Gevolgd door een bijna onhoorbaar: ‘Vooral j^ó niet.’

Tot Sy’s verbazing liet Vince die opmerking gaan. Wat was hier verdomme aan de hand?

Carmen liep voor de deur, haar rug kaarsrecht.

Sy bewoog geen centimeter toen ze hem probeerde te passeren. Wat helaas voor haar betekende dat ze hier vast zat. Ze kon niet voorbij zijn grote lichaam, tenzij hij het toestond.

Haar ogen vernauwden zich. Ze bevatten een uitdaging, wat een vrij gewaagd gebaar was voor een vrouw die amper tot zijn borstkas kwam.

Ah, kleine pop, je weet niet met wie je te maken hebt. Of wel soms?

Vince had het nooit over haar gehad, maar Sy maakte het zijn zaak om alles te weten te komen over de mensen die er in zijn leven toe deden. Vince mocht dan niet zijn echte broer zijn, maar ze waren bloedbroeders. Hij was dus bekend met de schoonzus van Vince’s broer.

Zij was de weduwe van Franco Caruso en erfgenaam van Caruso’s nalatenschap. Waarschijnlijk tot op het bot verwend, omdat ze nog nooit een dag in haar leven had gewerkt of zich zorgen had gemaakt over waar haar volgende maaltijd vandaan zou moeten komen. Ze hadden absoluut niets gemeen.

Alleen, er gebeurde iets vreemds tijdens hun gestaar naar elkaar. Hij keek voorbij haar glanzende tweehonderddollark apsel en geïrriteerde, hartvormig gezicht. Deze prinses had

pijn. Donkere geheimen en diepe angsten verstopten zich achter haar hazelnootkleurige ogen. Voor het eerst in zijn leven wilde hij het mysterie van een vrouw blootleggen. Déze vrouw. Ja, hij wilde haar, dat kon hij niet ontkennen, maar hij moest ook weten wat haar dreef. En, nog belangrijker, hoe je op haar knoppen kon drukken zodat ze zich aan hem zou overgeven in plaats van hem te trotseren.

Haar gezicht was asgrauw en ondanks haar zogenaamde dapperheid kon ze de lichte trilling in haar kin niet verbergen, of de witte knokkels die de zweep vastklemden.

Domme meid. Proberen te doen alsof je een wolf bent, terwijl je een lammetje bent.

Ik puf en proest en blaas je huis omver.

Mijn tijd zal komen.

Hij stapte opzij, zodat ze eindelijk langs hem heen kon. Ze rende weg alsof hellehonden haar achterna zaten.

Op het moment dat ze was verdwenen, wendde hij zich tot Vince. 'Je wilt haar.'

'Jij ook.'

Ja, dat was waar. En wat hij wilde, kreeg hij altijd.

'Je kent me,' antwoordde hij. 'Ze heeft het eerste bloed laten vloeien en gaat ervoor boeten, hoe dan ook.'

Vince trok een wenkbrauw op terwijl zijn blik naar de rode lijnen op Sy's lichaam ging. 'Je weet dat jij de *dom* bent en dat jij degene moet zijn die de zweep hanteert, toch?'

Hij antwoordde met een opgestoken middelvinger. 'Je hebt het nooit over haar gehad. Niet één keer.' Hij wist niet zeker waarom hij zo beschuldigend klonk. Het was niet zo dat hij geloofde dat Vince haar voor hem verborgen had gehouden. Dat zat niet in zijn aard. Integendeel, ze hielden allebei van het delen van vrouwen. En hij was van plan om deze te delen.

‘Kon niet. Ze was getrouwd.’

Het enige dat voor hem van belang was, was dat ze dat nu niet meer was. ‘Wat houdt je nu tegen?’

Vince haalde zijn telefoon tevoorschijn en begon te typen. Waarschijnlijk om de schoonmaakploeg in te schakelen voor het lijk. Die man zou een klein land kunnen regeren met zijn connecties.

‘Ze is niet zoals andere vrouwen die we hebben gedeeld,’ zei Vince, terwijl hij zijn telefoon wegstopte. ‘Ze weet niets over onze levensstijl. Als er vanavond geen Halloweenfeest was geweest, was ze hier niet eens naartoe gekomen.’

Zijn blik ging naar de dode man. De nep-dominatrix zou hier wel geweest zijn, daar was hij zeker van.

‘We kunnen het haar leren.’

‘*No fucking way.* Het is te vroeg. Als je bij haar in de buurt komt, grijpt ze je bij de ballen.’

Sy grinnikte. Hij was van plan haar zijn ballen te geven, maar niet op de manier die Vince bedoelde.

‘Ik ben het er niet mee eens. Ze zal heus wel buigen voor ons.’

Vince schudde zijn hoofd. ‘Dat zou uit angst zijn, niet uit verlangen. Ze was getrouwd met Franco. Je weet wat een afstotelijke, zieke viezerik hij was. Carmen is beschadigd, Sy.’

‘We zijn allemaal beschadigd.’

En als het verleden hem iets had geleerd, was het dat het beter was om samen te worden beschadigd dan alleen.

‘Ze haat me ook nog eens intens,’ zei Vince.

‘Nou, kijk eens aan. Een vrouw die jou meer haat dan mij. Ik denk dat er echt een eerste keer is voor alles.’

‘Ze denkt dat ik haar verraden heb.’

Dat kon gewoon niet kloppen. Vince was een Detta, en die

waren zo loyaal als maar zijn kon. In de loop der jaren hadden ze elkaar rugdekking gegeven en Vince had hem een paar keer van de dood gered. Om hem te horen zeggen dat hij werd beschuldigd van verraad was op zijn zachtst gezegd vreemd. Toch was er iets in zijn stem...

‘En? Heb je dat ook echt gedaan?’

Een ader pulseerde onder de kaak van Vince. ‘Op de slechtst mogelijke manier.’

‘Shit.’

‘Maakt niet uit.’ Een bekende vastberadenheid kroop in Vince’ stem. ‘Of Carmen het nu wil toegeven of niet, ze heeft mijn hulp nodig. En die ga ik haar geven.’

Interessant. ‘Die vrouw gaat helemaal niets van jou accepteren.’

Vince keek naar het lijk. ‘Ik was niet van plan om toestemming te vragen.’

‘Dacht ik al niet. En ik denk niet dat ze het erg zal vinden dat we ons ontdoen van een man die haar chanteerde, maar daarmee word je nog steeds niet een van haar favoriete personen.’ Hij had haar net leren kennen en wist nu al zeker dat Vince op haar *shitlist* stond.

‘Haar chanteerde?’

Sy haalde zijn schouders op. ‘Alles wat ik weet is dat ze dacht dat ik er ook bij betrokken was, vandaar dat gedoe met die zweep en daarom rende ze weg.’

Vince vloekte. ‘Morelli en Keegan zitten achter haar casino’s aan. Het moet iets te maken hebben met die twee eikels.’

‘Morelli.’ Sy gromde. ‘Er moet heel wat gebeuren voordat ik die strontvlek die casino’s in handen laat krijgen.’

‘Dat gaat ook niet gebeuren,’ verzekerde Vince hem. ‘Niet als alles volgens plan verloopt.’

Yep, dat klonk meer als de Vince die Sy kende, altijd aan het plannen. Maar eerst moest hij iets weten.

‘Jij en zij. Jullie twee hebben een geschiedenis.’

‘Het is al lang geleden.’ Vince ging met een zucht zitten. ‘Lang verhaal kort, toen het erop aankwam, koos ik voor mijn broers. We stonden op het punt om eindelijk naam voor onszelf te maken. Gio was dag en nacht aan het werk om voor ons te zorgen en begon Detta Corp. Je weet hoe het gaat. De wereld is hard als je een kruisje achter je naam hebt staan. Het duurde lang voordat hij uit de schaduw van onze vader kwam. En zelfs vandaag de dag is er nog steeds een vleugje minachting bij de gedachte aan de naam Detta. Ik wist toen al dat als ik wilde dat we zouden slagen, niets of niemand me mocht tegenhouden. Carmen zou een zwakte zijn geweest. Dus... ik liet haar gaan.’

Er was meer aan de hand. Sy was daar zeker van. Maar hij wilde het niet vragen. Vandaag niet. Niet nu Vince duidelijk nog niet klaar was om te praten.

‘Dus, wat nu? Wil je een tweede kans? Denk je er aan om haar deze keer te houden?’

‘Ik ga haar bezitten.’ Vince keek omhoog, recht in zijn ogen. ‘We willen het allebei. Ik heb gezien hoe je naar haar kijkt.’

Ze hadden het eerder hierover gehad. Ja, ze deelden vrouwen, maar voor hem was het gewoon lichamenlijk. Hij zou haar nemen, van haar lijf genieten, in ruil daarvoor haar genot geven, maar het zou niets meer zijn dan dat. Er was geen vrouw op aarde die het lang met hem zou uithouden.

De laatste keer dat ze een vrouw hadden gedeeld, had ze het twee weken volgehouden. Zij hield van Vince en de cadeaus die hij haar gaf. Net als al hun andere vrouwen had ze Sy slechts als een seksspeeltje gezien. Ze voelden zich tot hem

aangetrokken vanwege het gevaar en zijn slechte reputatie. Hij wist precies wat en wie hij was: een koppige klootzak die zo zijn eigen gewoontes had en gewoon op zoek was naar een goede wip. Hij zou zich nooit settelen. Hij kon zich niet eens voorstellen hoe het zou zijn om een huiselijk leven te leiden. Niet met zijn werk, en zeker niet met zijn verrekte familie als voorbeeld.

‘Weet je het zeker?’ vroeg hij. ‘Want als je het serieus met haar meent, zou ik uiteindelijk alleen maar een blok aan je been zijn.’

‘Ten eerste moet je eens wat aardiger tegen jezelf zijn. En ten tweede, we hebben het hier al over gehad. Ik ga nooit een vrouw laten meemaken wat mijn moeder heeft meegemaakt. Als ze twee beschermers heeft, zal Carmen tenminste altijd veilig zijn. Ik weet dat als er iets met mij gebeurt, jij voor haar zult zorgen.’

Er was een blik in Vince’ ogen die Sy nog niet eerder had gezien. Hij lag ergens tussen kwade vastberadenheid en die *badass* dominatorblik waarmee hij een sub op haar knieën kreeg.

‘Vertel me wat je nodig hebt.’

‘Ik heb je hulp nodig om haar te breken.’